

MLADINSKI PEVSKI ZBOR »TRBOVELJSKI SLAVČEK«

Raspored:

Zlatko Grgošević:	Koleda
Emil Adamič:	Uspavanka
Marko Tajčević:	Pjesme dodolske
Ivan Matetič-Ronjgov:	Narèkovane za ocem
●	
Emil Adamič:	Drežnica
	'Nmau čez izaro
	Ni mi volja več živeti
	Vandrovc
St. St. Mokranjac:	Bolno čedo
	Pazar živine
●	
Slavko Osterc:	Kvartet
Marij Kogoj:	Zvončki
Matija Bravničar:	Dva polža
Emil Adamič:	Ciganska
	Jurjevanje
Boris Papandopulo:	Vanjkušac

DIRIGENT: ŠULIGOJ AVGUST

Čisti dobitak namjenjen je za siromašnu djecu zbora

Gospodaru poštovani
od sveg sela odabrani,
rekli so nam ljudi stari,
da ti jesi čovjek pravi.

Došli smo se zabavljati,
i s tobom veseliti.
Došli smo se radovati,
hoćeš li nas darovati?

Ili knjigu, ili grošić,
da ti bude sretan Božić,
a po njemu Stjepan dan,
po Stjepanu Ivanjdan:
mlado ljeto, Vodokršće
i sve ljeto i godišće.
Gospodaru naš,
daruj, daruj nas!

Emil Adamič:

Uspavanka

Glej, sonce zašlo je v svoj zlati gradič
in lunica vstaja aja tutaja.
In plove in plove kot svetel čolnič
iz daljnega kraja aja tutaja.

Marko Tajčević:

Pjesme dodolske

Narodno besedilo

a) Pred kućom kad igra dodola

Molimo se višnjem Bogu,
da udari rosna kiša,
da porosi naša polja,
i šenicu ozimicu
i dva pera kukuruza.

Molimo se višnjem Bogu,
da udari sitna kiša,
oj dodo, oj dodole.

b) Pred domaćicom

Udri kišo prekapljušo
oj dodo, oj dodole.
Cvati ružo na sred dvora,
cvati tanka i rumena,
ljepotom se ponijela.

c) Kad idu preko polja

Mi idemo preko sela,
a oblaci preko neba.
A mi brže, oblak brže.
Oblaci nas pretekoše
žito, vino, porosiše,
oj dodo, oj dodole.

Ivan Matetić-Ronjgov:

Narekovane za ocem

(Naricaljka)

Čaće moj! Nemila je vaša sirota, čaće moj!
Ah, dobri moj prijatelju, čaće moj!
Kega san ja sada zgubila, čaće moj!
Ah, čaće, nemila je vaša sirota, čaće moj!
Ah, ljubeznivi i prijaznivi, čaće moj!
Kemu ste vi naše sirote naručili, čaće moj!
Ah drobne i maljahne, dobri čaće moj!
Nenaučene i nenavajene, čaće moj!
Kemu ste ih vi naručili i priporučili, čaće moj!
Ah, ke su vam ostale, dragi čaće moj!
Kako drevo odsečeno, čaće moj!
Drobne i maljahne, mili čaće moj!
Kako odsečene grančice, čaće moj!
Ah, velo dobro moje, čaće moj!
Moje i ovih drobnih sirotic, čaće moj!

Istarska narodna.

Emil Adamič:

Drežnica

Goriška narodna

Čin čin čin Drežnica,
kje so kozice?
Gori na skalici,
kjer ni vodice.
Hoja, hoja, hojajaja.

Solnčece sije nam,
dežek pa gre,
naš mlinar pa melje
brez vsake vode.
Hoja, hoja, hojajaja.

'Nmau čez izaro,
'nmau čez gmajnico,
kjer je dragi dom, z mojo zibalko,
kjer so me zibali,
mamica moja,
in prepevali: haji, hajo.

K' s'm še mih'n biu,
s'm biu dro vesiu,
s'm več barti k'tiro pes'm peu;
zdaj vse minuvo je,
nič več peu ne bom,
zdaj ni več moj ljubi, dragi dom.

Ni mi volja več na svetu živeti,
da ja nemam kog vu srcu ljubiti.

Nemam več na svetu nigdi nikoga,
nemam majku niti oca živoga.

Vandrovce je privandrov
s strgano bisago.
Vandrovce moj,
lepo mi zapoj!

Hlače 'ma s hodnika,
pa jih zmerom flika,
suknjo pa iz volne,
da jo zmirom kolne.

S čevlji brez podplata,
pleše sredi blata,
kapo 'ma iz gobe,
da je vse narobe.

Leži čedo, bolno čedo,
mutne su mu crne oči,
čedo gori, sve ga boli,
oh, ko će mu sad pomoći!

Kod postelje majka kleči,
suze lete preko lica:
»Pomozi mi višnji Bože,
oh! spasi mog jedinca!«

Ta još juče igralo se,
tako vedro, tako voljno,
a sad leži u nesvesti,
teško bolno i prebolno.

A Bogu se ražalilo,
dade sanku, lako krilo,
sanak sleti bolnom čedu,
a čedo je ozdravilo.

Rano podoh na pazar,
kupih pile za dinar;
Oj, ti pile pileto!
Oj, ti kokorajko!

Oj, ti petle, rano dođi ter mi poj!
Oj, ti patko šiga migo!
Oj, ti gusko ševaljajko!
Oj, ti pile pileto!

Pri opici poredni
si osel
in kozel
ter Miško, medved zagovedni,
izmislijo zasvirati kvartet.
Dobe si note, bas ter alt in gosli dvoje
in sedejo v gozdek pod hoje,
da bi z umetnostjo svojo zavzeli svet.
Začno in drgnejo — soglasja ni...
»Postojte, bratci, hoj!« in opica kriči,
»kako naj godba gre, ko napak vsak
sedi!...
Ti, Miško, z basom, sedi pred violo,
jaz — prima — grem pred drugo tja,
potem bo godba naša šla,
še les z goro zapleše kolo! —
Presedejo, začno kvartet,
pa spet ne ujemajo se glasi.

»Postojte, jaz jo imam, le počasi,«
zdaj osel zakriči, »mi pridemo že v red,
če gremo vstric sedet!«
Poslušajo: sedijo v eni vrsti —
kvarteta prav ne vodijo jim prsti.
In več ko prej med njimi je nazorov
in sporov,
kako in kje naj kdo sedi. —
Na vrišč slučajno slavec prileti.
Vsi prosit ga hite, o, naj jih reši zmote:
»Vsaj urico,« reko mu, »z nami se pobavi
in nam kvartet v soglasje spravi!
Glej, instrumente imamo in note,
samo povej, kako nam je sedeti!«
»Kdor bi rad godec bil, ta mora kaj umeti
in tanjši sluh imeti, kot je vaš,«
odgovori jim slavec naš.
»A vi, prijatelj, sedite kakorkoli,
zagodli prav ne bodete nikoli.«

Zvončki beli po dolinah zazvončkjali so,
v zlatem vozu pomlad pripeljali so.
Zveselili so se malčki lepih zvončkov teh,
ter domov so jih prinesli v ročicah obeh.

Zvončki beli pa zvonili dalje so,
dokler niso privabili drugih cvetk nam na zemljo.

Matija Bravničar:

Dva polža

Karel Širok

Srečala dva polža sta se vrh gore
prvi bil je s hišo, drugi pa brez nje.
Prvi polžek je dejal:
»Bratec nagec!
Kam si svojo hišo del?
Ali si jo kam prodal,
ali si jo kje zapil,
ali morda tolovaj
te iz nje je prepodil?»

Drugi polžek je dejal:
»Bratec, bajtar!
Kam sem svojo hišo del?
Nikdar nisem je imel,
nikdar si je pozelel.
Res, lepo je v hiši spati,
a težko z njo potovati!
Srečala dva polža sta se vrh gore,
prvi je bil s hišo, drugi pa brez nje.

Emil Adamič:

Ciganska

Fr. Žgur

Sator nad menoj razpet,
sajast ves od dima.
Zdravo, pomlad, pisan svet!
Zdravo, bogme zima.

Hiše mračne naj gredo,
naj gredo mi zbogom,
strune pesmi nam pojo
vriskajoč za logom.

Čez godalo švigaj lok,
pesem živa v pomlad plani,
v gostih naših smeh in jok.
Svirajmo cigani.

Emil Adamič:

Jurjevanje

Fr. Žgur

Igraj, sviraj na piščalko
pesem živo poskakalko,
brundaj v dudo na svireli,
v duši čudo, hej veseli!

Sveti Jurij tam čez polje belca jezdi,
dve oči ima, dve zvezdi,
brž odprite okna, duri,
kodri solnčni mu plameni.

Zdravo, Jurij, polje ravno,
igraj kolo naše slavno.

Boris Papandopulo:

Vanjkušac

Pučka popijevka iz Slavonije

Igra kolo, igra kolo
Na dvadeset i dva.
U tom kolu, u tom kolu
Liepa Maca igra.
Kakva Maca, kakva Maca,
Medna usta ima,
Da me hoće, da me hoće
Poljubiti š njima,
volio bi, volio bi
Neg dvadeset i dva.

Ljubi, ljubi, ne dangubi,
Sada možeš, koga hoćeš
Ili mene, il do mene,
Il ak hoćeš baš i mene!

Igra kolo, igra kolo
Na dvadeset i dva.
U tom kolu, u tom kolu
Liepi Ive, igra.
Kakve, Ive, kakve, Ive,
Crne oči ima.
Da me hoće, da me hoće
Pogledati š njima.
Volio bi, volio bi
Neg dvadeset i dva.

Ljubi, ljubi, ne dangubi,
Sada možeš, koga hoćeš,
Nemoj ljubiti, nemoj ljubiti,
Koga tvoje srce neće.